

عنوان مقاله:

شاهنامه خوانی و جایگاه شاهنامه در عصر صفویه

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

امیررضا موجانی - دانشجو معلم کارشناسی آموزش تاریخ، دانشگاه حکیم فردوسی البرز

نیما حاجیان - دانشجو معلم کارشناسی آموزش تاریخ، دانشگاه حکیم فردوسی البرز

خلاصه مقاله:

دوره صفویان از دوره های درخشان شاهنامه خوانی در ایران محسوب می شود و شاهان صفوی، نه تنها با شعر و ادبمخالفتی نداشتند؛ بلکه خود از مشوقان و حامیان شاعران بودند. شخص شاه اسماعیل اول، این اثر ارجمند را در کنار مذهب شیعه، به عنوان دومین عامل انسجام بخش اقوام ایرانی در نظر گرفت؛ چرا که شاه اسماعیل اول و جانشینانش، اولاً خود را ایرانی؛ از نسل پادشاهان ایران باستان و جانشینان آنان می دانستند و شاهنامه را سند هویتی خویش قرار داده بودند؛ ثانیاً از نقش تاریخی شاهنامه در حفظ کیان ایران در طول تاریخ، در کنار مذهب شیعه، در نزد ایرانیان شیعه مذهب آگاه بودند؛ ثالثاً در جنگ با عثمانی ها و ازبک ها، اشعار شاهنامه را به عنوان عامل روحیه بخش سربازان ایرانی کار می بردند. از این رو، در نشر و گسترش شاهنامه کوشیدند و آن را گرامی داشتند. ما در این مقاله سعی کرده ایم که اهمیت شاهنامه و شاهنامه خوانی را در میان مردم ایران و همچنین پادشاهان در دوره صفویه را به خوبی روشن سازیم. نقش آن را به عنوان عنصری موثر در قوت بخشیدن به هویت ملی، پر رنگ تر جلوه دهیم. شاهنامه و شاهنامه خوانانشان می دهد که در کنار جنگ ها و ناملایمات دوره صفوی، هنر و فرهنگ و حماسه ها چقدر دارای اهمیت بوده اند و همواره عنصری جدا ناپذیر از این ملت بوده اند.

کلمات کلیدی:

صفویان _ شاهنامه _ فردوسی _ ایران _ زبان فارسی _ نقالی _ شاهنامه خوانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1560216>

